

är så gammal, ännu kan leka med dockor. — b) Grundlös rädsla, såsom en följd af tanklöshet. *Hvilken b. af en karl, att blifva rädd vid ett skott, som lossas!* — c) Enfaldighet, dumbhet. *I sin b. gick hon och sålde sin nya italienska hatt för en lumpen styfver.* — 2) Barnslig handling, narraktighet. Brukas i denna mening mest i plur. *Har du hört sådan b.? Han gick upp till kungen och bad att få bli hofförgyllare.* — 3) (helst i plur.) Barnsligt, obetänksamt tal, joller utan mening. *Hans ord voro verkligen sårande, men det var blott en b. af honom. Hvilka b-er!* — 4) (helst i plur.) Barnsligt upptåg, puts; tokeri. *Han har så mycket b-er för sig, att han lär väl aldrig bli stadig.* — 5) (i plur.) Kärleksjoller utan mening.

BARNSLIGT, adv. På barnsligt sätt, vis; som ett barn. *Bära sig b. åt. Tala b.*

BARNSLOTT, m. 3. Arfslott, som tillfaller barn.

BARNSNÖD, f. 3. sing. En kvinnas arbete vid framfödandet af barn. *Vara i b. Dö i b.*

BARNSPRÅK, n. 5. Vissa ord, som enkom brukas, när man talar till små barn, såsom t. ex.: sussa (sofva), lull lull! (grannlåt), o. s. v. Barnspråket nyttjas stundom äfven på skämt till äldre personer.

BARNSTÖLD, f. 3. Olofligt och hemligt borttagande af en annans barn.

BARNSÄNG, f. 2. 1) Framfödande af barn. (Ursprungligen själfva sängen, hvori en barnaföderska vid förlösnigen är liggande.) *Falla i b. Ligg i b. Dö i b. Komma upp ur b. En lätt, svår b. Före, under, efter b-en. Många b-ar bringa på en gång både lif och död.* — *Syn.* Barnsbörd. — 2) Säng, enkom gjord att begagnas af barn.

BARNSÄNGSFEBER, m. 2. pl. — febrar. Svår sjukdom, som efter barnsbörden stundom angriper barnaföderskor.

BARNSÄNGSFRU, f. 2. Se *Barnsängshustru*.

BARNSÄNGSGUDINNA, f. 1. Qvinlig gudomlighet, som af de Gamle troddes beskydda barnaföderskor. *Lucina.*

BARNSÄNGSHUS, n. 5. Se *Barnförlösningshus*.

BARNSÄNGSHUSTRU, f. 3. pl. — *hustrur*. Kvinna, som ligger eller nyss legat i barnsäng. Är barnföderskan af stånd, säges *Barnsängsfru*.

BARNSÄNGSRENING, f. 2. En kvinnas rening (se d. o.) efter barnsbörd.

BARNSÄNGSVISIT, barn--'it, m. 5. Lyckönskningbesök af vänner och bekanta bland fruntimmer, hos en fru, som ligger eller nyss legat i barnsäng.

BARNSÖL, n. 3. (uttalas i värdslost, dagligt tal: bårsöl) Gästabud vid ett barndop.

BARNTEATER, barn-teatr, m. 2. pl. — *teatrar*. Teater, enkom inrättad till nöje för barn, och hvarest skuggspel jemte andra dylika föreställningar gifvas.

BARNTJUF, m. 2. pl. — *tjufvar*. En, som bortstulit en annans barn. Ordet brukas äfv. om qvinno.

BARNTROSS, m. 2. Hop af ostyriga, stojande barn; äfv. i allm.: barnhop. Brukas i föraktlig eller skämtsam mening.

BARNTRUMMA, f. 1. Liten trumma, enkom gjord att tjena till leksak för barn.

BARNTÄCKE, n. 4. Litet täcke, enkom gjordt att begagnas af barn.

BARNUNDERVISNING ell. **BARNAUNDERVISNING**, f. 2. Undervisning, som meddelas åt barn i allmänhet, både större och mindre.

BARNUNGE, m. 2. pl. — *ungar*, (diminutiv af *Barn*.) Litet barn. Brukas i förtrolig ton, i ovärdadt tal eller föraktligt, om smärre barn (äfv. flickor), tills de börja gå i skola, någon gång, men undantagsvis, äfven sedan. *Hvad de b-arna väsnas! Tyst, b-ar, annars kommer Mäster Erik fram. Det kom en b. in i köket och tiggde. Hon har fått sig en b. att bära på.* — Förkortningsvis säges ofta endast *Unge*. — *Syn.* Se *Barn*.

BARNUPPFOSTRAN eller **BARNAUPPFOSTRAN**, f. 2. sing. Den värd, som lemnas åt barns andeliga utbildning både i afseende på förstånd och seder.

BARNVAGN, m. 2. Liten vagn, enkom gjord för barn att åka uti.

BARNVATTEN, n. 5. (anat.) En egen vätska, som omedelbart omgifver fostret i moderlifvet.

BARNVERLD, f. 2. sing. (fig.) Barnlifvet med alla dess olika företeelser, skiften, intryck, förmimmelser, känslor, böjelser, o. s. v.

BARNVÄRDERSKA, f. 1. Se *Barnsköterska*.

BARNVÄLLING, m. 2. Välling, som kokas enkom för små barn, sedan de blifvit afvanda.

BARNVÄN, m. 3. pl. — *vänner*. 1) En, som älskar, hyllar barn. Ordet brukas äfv. om qvinno. — 2) *Barnvännen*, namn på åtskilliga barnböcker.

BARNVÄRKAR, m. 2. plur. Plågorna hos barnaföderskor, dels före, dels efter förlösnigen.

BARNÅLDER ell. **BARNAÅLDER**, m. 2. sing. Den första af människans åldrar, ifrån födseln till manbarhetens inträdande. *Den lyckliga b-n. I b-ns glada, sorgfria dagar. Under b-ns oskuldsfulla tid.* Brukas mindre, när frågan är om viss person, t. ex.: *I min b.* (hellre *barndom* eller *barndom*) *var jag ofta sjuk.* — *Syn.* Se *Barndom*.

BARNÅR ell. **BARNAÅR**, n. 3. plur. De år, människan tillbringar under sin barndom. — *Syn.* Se *Barndom*.

BAROCK, bar'ock, a. 2. (af franska ordet *Baroque*, som ursprungligen säges om perlor och betyder: ofullkomligt rund) 1) Högst underlig, högst besynnerlig, befängd, orimlig. *B. händelse, figur, otur, idé.* Brukas icke gerna om annat än abstrakta ämnen. — 2) (mål.) Säges om det, som icke öfverensstämmer med konventionella reglor, utan härrör af infall, nyck. — *Det Barocka*, s. n. def. (estet.) Det öfverlastade, onaturliga, brokiga och förvirrade.

BAROMETER, --métr, m. 2. pl. — *metrar*. Fysiskt instrument, som tillkännagifver de förändringar, hvilka uppkomma i luftens tyngd eller tryckning på jordytan, och begagnas, dels för att utfinna föremåls höjd öfver hafsytan, dels för att iakttaga väderlekens skiften, hvilka i allmänhet bero af luftmassans tryckning. Väderglas. *B-n visar vackert väder i dag, står på regn, storm, torra.*

BARON, -ón, m. 3. (af forntyska ordet *Bar*) 1) (ursprungligen) Fri man, i motsats till de underlydande (die Hörigen). — 2) (i medeltiden) Godsherre, som ej berodde af någon annan än landets regent. — 3) (numera) Innehafvare af adlig värdighet, med rang emellan greve och simpel adelsman. Detsamma som Friherre. Skilnaden i bruket emellan dessa ord är, att *Baron* nyttjas mest samtalsvis och äfven i brefstil, *Friherre* deremot i den högtidliga stilen, i det officiella och parlamentariska språket, på utanskrifter å bref, samt äfven i samtal, då man vill visa synnerlig artighet, eller också halft skämtsamt, halft